

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 3. europaudvalgsmøde

Dato: onsdag den 28. august 2019
Tidspunkt: kl. 07.00
Sted: vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Lars Aslan Rasmussen (S), næstformand, Troels Ravn (S), Birgitte Vind (S), Henrik Møller (S), Jens Rohde (RV), Ina Strøjer-Schmidt (SF), Søren Søndergaard (EL), Peder Hvelplund (EL), Victoria Velásquez (EL), Rasmus Nordqvist (ALT), Jan E. Jørgensen (V), Tommy Ahlers (V), Kim Valentin (V), Ulla Tørnæs (V), Morten Messerschmidt (DF), Lise Bech (DF), Katarina Ammitzbøll (KF) og Peter Seier Christensen (NB)

Desuden deltog: finansminister Nicolai Wammen.

L Punkt 1. Valg af formand

Punktet blev behandlet for lukkede døre.

FO Punkt 2. Kommissionens forslag til EU's budget for 2020

– *Mandat med henblik på at tiltræde Rådets position i forbindelse med endelig vedtagelse i Rådet*

KOM (2019) 0400

KOM (2019) 0400 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (182) – bilag 120 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (17) – bilag 970 (udvalgsmødereferat side 1159 FO, forhandlingsoplæg vedr. EU's budget 2019)

Formanden bød velkommen og takkede udvalget for at møde op til ministerens forelæggelse trods det korte varsel og tidlige tidspunkt på dagen.

Hun gjorde ministeren opmærksom på, at der i løbet af foråret 2019 var vedtaget en beretning, der slår fast, at EU-sager som hovedregel skal forelægges mundtligt i Europaudvalget, før de kommer på dagsordenen til mandatgivning. På den måde sørger man for, at udvalget involve-

res i processen på et tidligt tidspunkt. Det princip var ikke overholdt i dette tilfælde, idet der allerede var opnået politisk enighed om de to forslag – henholdsvis den 10. og den 12. juli. Ministerens mandatindhentning var altså en ren formalitet. Hun bad ministeren forklare, hvorfor forslagene først blev forelagt her mere end halvanden måned efter, at der var opnået politisk enighed. Var det et udtryk for regeringens linje for forelæggelse af forhandlingsoplæg i Europaudvalget? Hvem havde besluttet, at det var unødvendigt at forelægge sagerne i Europaudvalget?

Finansministeren takkede udvalget for at være mødt op så tidligt på dagen og ønskede formanden tillykke med valget. Han så frem til et godt samarbejde, og det var hans klare hensigt at overholde de spilleregler, der var aftalt mellem Folketinget og ministerierne. Han ville udbyde processen omkring forslaget yderligere i sin præsentation af forhandlingsoplægget.

EU's budget for 2020 til forhandlingsoplæg.

Kommissionen har fremlagt et udkast til EU's budget for 2020. Budgettet er det sidste årlige budget i den flerårige finansielle ramme for 2014-2020, som fastlægger lofterne for de årlige budgetter.

Efter normal procedure for indhentning af forhandlingsmandat til EU's årlige budget ville sagen være blevet forelagt Europaudvalget i juni. Det var imidlertid ikke muligt grundet den daværende parlamentariske situation. Danmark har derfor i drøftelserne af Kommissions forslag i Rådet taget parlamentariske forbehold og har ikke stemt for Rådets reviderede budgetforslag, der blev offentliggjort den 10. juli.

Det er dog muligt for Danmark at tiltræde Rådets positioner senest den 3. september, når der i Økofin-budget skal stemmes endeligt om budgetforslaget. Derfor ønsker regeringen Europaudvalgets mandat til at tiltræde Rådets budgetforslag, så vi kan give en sådan tilkendegivelse inden den nævnte dato. Det vil sikre, at regeringen bedst muligt kan forsvare de danske interesser under budgetforhandlinger mellem Rådet og Parlamentet, der finder sted i efteråret.

Kommissionens og Rådets forslag til EU's budget for 2020

Det oprindelige forslag fra Kommissionens til EU's budget for 2020 indeholder et forpligtelsesniveau på 168,3 mia. euro og et betalingsniveau på 153,6 mia. euro. Det foreslåede udgiftsniveau er udtryk for en stigning på henholdsvis 1,3 pct. i forpligtelser og 3,5 pct. i betalinger i forhold til 2019.

Rådet har i deres budgetforslag lagt en mere budgetrestriktiv linje end Kommissionen, idet rådpositionerne medfører en nedjustering af det samlede udgiftsniveau på henholdsvis 1,5 mia. euro i forpligtelser og 0,5 mia. euro i betalinger i forhold til Kommissions forslag.

Det danske EU-bidrag i 2020 er på nuværende tidspunkt teknisk skønnet til at blive på 22,6 mia. kr. Der må forventes ændringer til dette skøn frem mod den endelige budgetaftale for 2020, som normalt indgås mellem Rådet og Europa-Parlamentet i november.

FO *Regeringens holdning*

Regeringen lægger vægt på, at både niveauet for forpligtelser og betalinger reduceres i forhold til Kommissionens forslag. Det er vigtigt for regeringen, at EU's budget underlægges skarpe prioriteringer på lige fod med de nationale budgetter. Det vil regeringen kæmpe hårdt for sammen med ligesindede lande i forhandlingerne med Europa-Parlamentet.

Regeringen vil lægge afgørende vægt på, at de udgiftslofter, der er fastsat i den flerårige finansielle ramme, overholdes.

Kommissionen har efterladt en margen til betalingsloftet på 18,8 mia. euro, som efterlader plads til uforudsete udgifter, der opstår i løbet af året. Regeringen ser på linje med Rådets position mulighed for at øge denne margen.

Kommissionen foreslår en mindre margen til loftet for forpligtelser på 1,8 mia. euro. Regeringen er derfor enig i Rådets position, hvorefter der er behov for større reduktioner i forpligtelser end i betalinger.

Regeringen finder det vigtigt, at EU's budget respekterer principper for en sund finansforvaltning. Regeringen finder det derfor positivt, at Rådet i sit forslag afviser Kommissionens fortolkning af finansordningens artikel 15. stk. 3.

I relation til budgettets indhold finder regeringen det positivt, at den grønne omstilling prioriteres i EU's budget. Regeringen støtter, at Kommission har hævet niveauet af klimamainstreaming til 21 pct. Regeringen vil arbejde for, at niveauet på 21 pct. fastholdes eller bliver forhøjet.

Regeringens holdning til de enkelte budgetkategorier er følgende:

- Angående budgetkategori 1a (vækstpolitikkerne) indeholder Kommissionens forslag meget store stigninger, som med fordel kan reduceres med henblik på at sikre et lavere samlet EU-budget. Der arbejdes fra dansk side for, at udgifterne til vækstpolitikkerne – herunder ikke mindst forskning – prioriteres i det samlede EU-budget.
- Angående budgetkategori 1b (samhørighedspolitik) vil regeringen arbejde for, at budgetkategorien bidrager til en overordnet reduktion i det samlede budget.
- Med hensyn til budgetkategori 2 (landbrugspolitik) arbejdes der for en retvisende budgettering. Det skal ses i lyset af, at hovedparten af udgifterne til landbrugs-

politikken har karakter af direkte støtte til landmændene, hvor niveauet er fastlagt i forordningen herom.

- For så vidt angår budgetkategori 3 (sikkerhed og borgerskab), ser regeringen positivt på, at EU's grænsekontrolsagentur Frontex prioriteres.
- For budgetkategori 4 (globale EU) lægger regeringen vægt på, at EU's eksterne migrationstiltag prioriteres. Regeringen finder det desuden positivt, at finansiering af grønlandsinstrumentet fastholdes.
- Med hensyn til budgetkategori 5 (administration) vægtes en stram og budgetansvarlig linje.

Jeg håber, at udvalget kan tilslutte sig denne tilgang.

Afslutningsvis vil jeg bemærke, at der som bekendt fortsat er stor usikkerhed omkring Brexit, og at udfaldet heraf ikke kan afvises at få indflydelse for budgetforhandlingen i EU.

Kommissionen har i sit budgetforslag lagt til grund, at Storbritannien fortsat vil betale til EU-budgettet i 2020. Uanset om Storbritannien forlader EU med eller uden en aftale, vil vi selvfølgelig fra dansk såvel som europæisk side insistere på, at Storbritannien fortsat skal betale til de forpligtelser, de har været med til at indgå. Men vi må også erkende, at der hersker usikkerhed om britiske betalinger til EU's budget i tilfælde af et no deal-Brexit. Derfor er det også regeringens klare holdning, at der i givet fald kan blive behov for en konsolidering af budgettet.

Brexit er – som det er udvalget bekendt – kalendersat til den 31. oktober. Jeg forventer under alle omstændigheder at komme tilbage til Folketingets Europaudvalg den 8. november for at orientere om Europa-Parlamentets budgetforslag og give en status over forhandlingerne mellem EU-Parlamentet og Rådet. På det tidspunkt kan vi også drøfte Brexit, og i hvilken udstrækning det måtte give anledning til et revideret mandat fra udvalget og dermed forhåbentlig også have en god dialog om disse emner. Det er bestemt et ønske, at vi får det mellem udvalget og undertegnede.

Jan E. Jørgensen meddelte, at Venstre støttede forhandlingsoplægget, der var i tråd med den tidligere regerings holdning. Han håbede, at den nye regering ville følge den hidtidige politiske linje. Han understregede vigtigheden af, at Europaudvalget – også når der er valg og sommerferie – bliver inddraget, inden træffes beslutninger. Og gerne meget tidligt i processen. Ellers er der ingen grund til, at udvalget møder op til møderne.

Jens Rohde sagde, at Radikale Venstre støttede forhandlingsoplægget. Under valgkampen til europaparlamentsvalget var der ingen grænser for, hvad der kunne lade sig gøre på europæisk plan. Derfor forekom det ham selvmodsigende, at Danmark fortsatte den budgetrestriktive

fedterøvspolitik i EU. Det hang ikke sammen med de forpligtelser, som Danmark ønskede at få med. Han opfordrede regeringen til at komme Parlamentet og Kommissionen i møde i forhandlingerne. I øvrigt ville han gerne kende regeringens tanker om EU's energiagentur, ACER, der måtte tilføres flere ressourcer, og som Radikale Venstre havde prioriteret højt i energiforhandlingerne. Og hvordan stillede regeringen sig i diskussionen om fællesskabets adgang til en form for egne ressourcer?

Rasmus Nordqvist fandt det utilfredsstillende, at det havde vist sig ikke at holde stik, at der først skulle foreligge et mandat i sagen efter sommer. Havde man vidst, at det ikke var tilfældet, kunne forhandlingsoplægget være blevet forelagt udvalget i juli måned. Han håbede, at regeringen ville tage udvalgets arbejde alvorligt – og mere end den tidligere regering – så der kan finde en god politisk udveksling sted fremfor skænderier om, hvornår regeringen skal indhente mandater.

Hvad angik EU-budgettet, spurgte han, om det kunne passe, at ministeren fandt den meget beskedne stigning i udgifter til klimamainstreaming på 0,1 pct. fra 20,9 til 21 pct. nævneværdig. Og hvorfor var der så kraftigt et fald i humanitær hjælp og civil beskyttelse under budgetkategori 4? Der havde jo netop været talt om at styrke europæiske udviklingsindsatser markant – en linje, som også Socialdemokratiet i henhold til referater fra tidligere udvalgsmøder havde støttet. Og hvorfor var der lagt op til en markant stigning på 3,5 pct. i budgetkategori 5, administration? Rasmus Nordqvist bad også ministeren redegøre for det voldsomme fald, hvad angik solidaritetsfonden. Hvordan kunne det i øvrigt være, at ministeren ligesom den tidligere finansminister holdt fast i bruge mest tid på den overordnede budgetrestriktive ramme i stedet for se på de opgaver, der skal løses i EU? Det burde ikke være det vigtigste for Danmark, at budgettet er så begrænset som muligt. Ville regeringen se positivt på at skabe egne indtægter i EU?

Ulla Tørnæs havde hæftet sig ved ministerens udsagn om vigtigheden af at prioritere migrati-onstiltag. Hun var derfor overrasket over, at regeringen skøjtede hen over den foreslåede reduktion på 33 pct. for den humanitære bistand – ikke mindst på baggrund af, hvad Socialdemokratiet tidligere havde ment om bistanden og opprioritering af nærområderne for at undgå sekundær migration mod Europa. I det forståelsespapir, der var lavet ved regeringsdannelsen, står der: "I forbindelse med forhandlingerne om EU's næste budget vil en ny regering arbejde for at gennemføre et historisk løft, særligt til Afrika." I sin forelæggelse havde ministeren end ikke nævnt reduktionen som et problem. Det kunne forholde sig sådan, at den tidligere regering havde understreget, at den ønskede en klar opprioritering af indsatsen i Afrika i den kommende MFF. Man kunne få den skumle tanke, at det er nemmere at lave et løft, hvis man først har lavet en reduktion. Var det det, der var lagt op til? Og anså ministeren der for at være overensstemmelse mellem reduktionen i humanitære bistandsmidler og det forståelsespapir, som regeringen havde lavet med andre partier i Folketinget?

Morten Messerschmidt sagde, at Dansk Folkeparti fandt forhandlingsoplægget problematisk. Hvis Storbritannien forlader EU den 31. oktober uden en aftale, mangler der tilsyneladende ca. 16 mia. euro allerede for indeværende budgetår. Hvor stor ville ekstraregningen til Danmark

blive i den forbindelse? Han mindedes ikke, at det danske bruttobidrag nogensinde havde været større end de 22,6 mia. kr., der var lagt op til for 2020. Da ministeren fungerede som europaminister, var det en ambition for den socialdemokratiske regering, at Danmark skulle have rabat på EU-bidraget, og regeringen havde gjort et stort nummer ud af, at det lykkedes. Hvor stort ville det danske bidrag blive uden rabatordningen? Og kunne ministeren forklare, hvorfor regeringen støttede en forøgelse af landbrugsstøtten på 1 pct.? Ministeren kunne måske hævde, at det hang sammen med grønne tiltag, men 95 pct. af de bevillinger, der lægges op til, går til søjle 1 – dvs. direkte støtte og markedsstøtte og altså det modsatte af den frihandel, som Danmark går ind for. Hvad angik kategori 5, administration, udgjorde pensioner en del af stigningen på 7 pct., men hvad skyldtes det resterende? Ministeren sagde, at kategori 4, det globale Europa, handlede om eksternt migrationsindsats, men var det ikke en prioritet for regeringen at bygge lejre i Nordafrika for at holde migranter ude af Europa? Hvorfor så skære der? Kunne man ikke tage midler fra landbrugsstøtten?

Det forekom ham at være af stor betydning, hvis Rådet og Kommissionen var uenige om, hvorvidt der var et loft for fleksibilitetsinstrumenter. Hvordan kunne man så fastsætte det danske bidrag? Det er typisk Kommissionen, der har det sidste ord, og hvis den mente, at der ikke skulle være begrænsninger på, kunne ministeren så alligevel berolige udvalget? Det ville ikke være godt med uforudsete budgetposter, når der i forvejen manglede penge i budgettet.

Finansministeren understregede, at han var enig i vigtigheden i samarbejdet mellem regeringen og udvalget. Håndteringen af udvalgets stillingtagen til EU-budgettet var håndteret på samme måde som under den tidligere regering efter valget 4 år tidligere. Det ændrede dog ikke på, at man konstant skal arbejde på en bedre dialog. Han havde talt med formanden om muligheden for at lave et temamøde om budgetprocessen – også med henblik på de kommende MFF-forhandlinger. Det kan være nyttigt, at relevante ministerier giver et statusindblik, og at regeringen får en pejling på, hvordan udvalget ser tingene. Han glædede sig over, at udvalget også var indstillet på en meget tæt dialog.

Ministeren takkede for Venstres og Radikale Venstres støtte til forhandlingsoplægget. Han var ikke enig med Jens Rohde i, at regeringen var fedtet. Inden for de eksisterende budgetter var der plads til at bruge pengene på en bedre måde. F.eks. mente Danmark stadig, at der går for mange midler til landbrugsstøtten. En markant nedgang i den kunne bruges på vigtige prioriteter som miljø og klima, hvor Danmark ønskede sig et højere niveau end det, som Rådet havde lagt op til. Samtidig ønskede regeringen et stærkere fokus på forskning, og Frontex udgjorde også en prioritet. Men nu havde Rådet indtaget en samlet position, der udgjorde et kompromis, men også trak i nogle retninger – herunder en budgettilgang, hvor Danmark også anså for nødvendigt, at den ligger under det, som Kommissionen og Europa-Parlamentet ville bruge. Det ville gavne danske interesser bedst at samarbejde med andre lande. Derfor var ministeren glad for, at mandatet gav mulighed for at trække i nogle retninger. Det store slag ville komme til at stå om den kommende 7-årige MFF-aftale. I den aftale kunne man forhåbentlig satse mere på nærområdeindsatser i tråd med Socialdemokratiets udspil om Marshallhjælp til Afrika og forståelsespapiret, som var fremlagt sammen med andre partier. At Kommissionen havde

lagt op til et fald i den humanitære bistand i det 1-årige budget skyldtes tyrkietfacilitetens udløb.

Ministeren tog til efterretning, at Dansk Folkeparti ikke kunne støtte forhandlingsoplægget. Han ville sende et skriftligt svar på Morten Messerschmidts spørgsmål. Regeringens udgangspunkt var, at Storbritannien skal betale det, der var aftalt – hvis det ikke skete, måtte man tage det op med briterne. Regeringen var i øvrigt af den holdning, at Storbritanniens udtræden af EU ikke automatisk skal føre til, at Storbritanniens bidrag fordeles ud på EU-27. Man må derimod se på, hvor man kan spænde livremmen ind.

Peter Seier Christensen anså det for positivt, at Rådet arbejdede for et lavere budget, og støttede dermed også regeringens tilgang. Dog mente Nye Borgerlige, at EU breder sig over alt for meget, og at budgettet dermed var alt for højt. Partiet kunne dermed ikke bakke op om ministerens forhandlingsoplæg.

Søren Søndergaard sagde, at Enhedslisten var enige med Alternativet og Radikale Venstre i, at der er mange gode formål, EU kan bruge pengene på – især hvad angår klimaspørgsmål. Partiet var samtidig enige med ministeren i, at der er mange penge i EU-systemet, og at man ikke behøver tilføre nye midler for at lave et markant løft af klimaindsatsen. Man kunne f.eks. stoppe regionalfondscirkuset. Kunne ministeren i øvrigt bekræfte, at et ja til mandatet ville indebære en opbakning til en stigning i udgifterne til den direkte landbrugsstøtte, til Euratom, til det forsvarsindustrielle udviklingsprogram og administration? Hvis det ikke var tilfældet, ville Enhedslisten overveje at støtte forhandlingsoplægget – ellers ikke.

Søren Søndergaard gik ud fra, at der var en fejl, at der i samlenotatet på side 10 står 2019-budgetforslaget – det var vel 2020? Det markante fald i humanitær bistand og civil beskyttelse skulle "i høj grad" hænge sammen med, at tyrkietfaciliteten fases ud. Hvor høj grad var der tale om? Hvordan var balancen mellem midler til forebyggelse – altså tiltag, der forhindrer migranter i at flygte – og dem, der går på at holde folk væk fra Europas grænser, når de først er flygtet?

Søren Søndergaard henviste til, at der på side 17 i samlenotatet står "betydelig vægt". Mente ministeren her "lægge vægt" på eller "lægge afgørende vægt" på? Man kan knytte mange forskellige ord til ordet "vægt", men det var vigtigt at få det afklaret, at der kun kan være tale om "vægt" eller "afgørende vægt".

Han kvitterede desuden for ministerens tilbud om at indhente et ny mandat, hvis Storbritannien forlader EU uden en aftale. Det havde ganske vist været en særlig situation med valg og sommerferie; han forventede, at det ville blive anderledes fremover. Dog var han blevet bekymret, da han erfarede, at ministeren i sit første svar på et spørgsmål fra udvalgsmedlem Morten Messerschmidt undlod at besvare det egentlige spørgsmål, nemlig regeringens vurdering. Søren Søndergaard bad derfor ministeren lade det gå videre, at spørgsmål fra udvalget skal besvares. Alternativt skal man bruge tid på det på udvalgsmøderne.

Katarina Ammitzbøll var enig i det, der var blevet sagt om mandatgivningsprocessen og i, at en stigning på 0,1 pct. i klimaindsatsen ikke var noget at fremhæve. Det øgede fokus på forskning var dog positivt og skulle gerne bruges til at accelerere den grønne omstilling. Forklaringen på faldet i den humanitære bistand var, at tyrkietaftalen ophører, men hvad ville der så ske i forhold til Tyrkiet? Og hvad skyldtes faldet i midler til civil beskyttelse? EU kunne spille en stor rolle internationalt – også på den værdimæssige side – når man tager stigningen i antallet af flygtninge, behovet for at beskytte befolkninger mod autoritære regimer og et USA, der ikke lægger det samme pres som tidligere, i betragtning. Ligesom Søren Søndergaard gik hun ud fra, at der i samlenotatet skulle stå budgetforslag for 2020 og ikke 2019.

Jan E. Jørgensen understregede, at terminologien er ”lægge vægt på” og ”lægge afgørende vægt på” – og ingen varianter af disse. Det var med tiden begyndt at trænge ind hos den tidligere regering, men nu skulle den nye regering også tage disse standardformuleringer til sig. Så kunne ministerierne have egne interne formuleringer.

Om den humanitære bistand sagde Jan E. Jørgensen, at det lød imponerende, da Socialdemokratiet foreslog Marshallhjælp til Afrika, men at det var et stort løfte. Det viste sig så også, at første gang regeringen havde lejlighed til skubbe i den retning, bakkede den op om at bruge færre penge til humanitær bistand. Hvordan hang det sammen? Og hvordan ville man fremover ville finansiere midler til flygtningelejre i Tyrkiet for at sikre nogenlunde forhold der, så flygtninge ikke kaster sig ud i livsfarlige ture over havet til Grækenland?

Jens Rohde bad ministeren forholde sig til begrebet egne ressourcer. Problemet ved landbrugsstøtten var også fleksibiliteten mellem de to søjler. Man kan altså ikke konkludere, at 75 pct. af 1 procent i landbrugsstøtte går til direkte støtte. Et land som Danmark vil typisk føre penge over i søjle 2 for at skabe gode naturressourcer, mens andre lande kompenserer den anden vej og skaber sig konkurrencefordele. Han måtte derfor understrege over for ministeren, at man ikke afskaffer landbrugsstøtten i Europa ved at afskaffe EU's landbrugsstøtte. Kunne regeringen ikke sige noget om, hvordan man kan skabe omstilling inden for landbruget, hvad angår sprøjtemidler, mindre CO², omstilling til økologi etc.? Kunne man ikke investere sin politiske kapital i den omlægning i stedet for at køre et ridt mod noget, der er tabt på forhånd?

Jens Rohde tilsluttede sig i øvrigt Ulla Tørnæs' bemærkninger om den humanitære bistand. Der skulle laves en ny Cotonouaftale med Afrika. Man kunne konstatere et stigende behov for nødhjælp på grund af flere og flere voldsomme kriser, så penge til nødhjælp blev flyttet fra de mere strukturelle programmer. De penge, der skal gå til udvikling i Afrika, forsvinder altså. Hvordan ville regeringen forholde sig til problemstilling i forhandlingerne med andre lande? Den nye formand for Kommissionen, Ursula von der Leyen, ønskede en klimaskat på varer importeret fra tredjelande. Det bekymrede ham, at EU ikke havde levet op til den gældende aftale om at afskaffe told på varer fra Afrika i 2007, og nu talte man altså om også at lægge en klimaskat på varerne. Det forekom ham at have lange udsigter med et varigt løft, der kan forhindre migration.

Finansministeren kvitterede for Peter Seier Christensens bemærkninger, omend han kunne forstå, at regeringens budgetrestriktive tilgang ikke var tilstrækkelig til at få Nye Borgerliges tilgang til forhandlingsoplægget.

Ministeren havde fået oplyst, at reduktionen i den humanitære bistand skyldtes udfasning af tyrkiefaciliteten – den gjaldt ikke udviklingsinstrumentet og naboskabsprogrammet, for her afsatte man 5,9 mia. euro, dvs. det samme niveau som i 2019. Afrika ville være en meget vigtig prioritet for regeringen i forbindelse med den kommende MFF, hvor der virkelig skulle kæmpes. Ministeren foreslog at sende udvalget et notat, der giver et klart billede af bevillingerne til humanitær bistand. Han ville koordinere notatet med udviklingsministeren og foreslog, at man inviterer særligt denne minister til en orientering om mulighederne i forbindelse med MFF'en.

Om terminologien "vægt" og "afgørende vægt" sagde ministeren, at han ville høre sit bagland, om man ikke kunne anvende færre betegnelser fremover. Regeringen havde ikke et ønske om at skabe uklarhed, så han tog gerne en dialog om, hvordan man skaber mest mulig klarhed.

Ministeren måtte konstatere, at selv med Rådets ændringer til budgettet var det ikke perfekt. Han tolkede udtalelserne fra Søren Søndergaard i retning af, at han ikke ville få et mandat fra Enhedslisten.

Han takkede Jens Rohde og Rasmus Nordqvist for at have rejst spørgsmålet om egne ressourcer og beklagede, at han ikke havde besvaret spørgsmålet i første omgang. Kommissionen havde stillet forslag om bl.a. grønne indtægtskilder i forbindelse med den næste MFF. Regeringen havde tilkendegivet, at den gerne ville diskutere det yderligere og ville vende tilbage til det i forbindelse med MFF-drøftelsen i efteråret. Det håbede han på forståelse for. De resterende spørgsmål fra Jens Rohde ville ministeren besvare skriftligt.

Rasmus Nordqvist roste ministeren for – modsat den tidligere minister – at være villig til at tale mere om egne ressourcer. Det var fornuftigt at bruge det som et redskab i en grøn omstilling og samtidig skabe nogle indtægter, der gør, at man kommer ud over altid at diskutere, hvem der er nettobidragydere, og hvem der får mere end andre. Han kvitterede også for, at ministeren gerne ville tale mere om det flerårige budget, særlig på udviklingsområdet. Det ville være godt at tage en ordentlig drøftelse af det og ikke udelukkende have fokus på en samlet ramme på 1 pct. af den BNI, som det var tilfældet med den tidligere regering. Han ville i øvrigt gerne vide, hvorfor der var et så stort fald inden for civil beskyttelse under budgetkategori 4. Han tilføjede, at man kan grine ad regionale fonde, men de er med til at skabe udvikling og få borgere i arbejde i hele Europa.

Ulla Tørnæs syntes, at ministerens redegørelse klingede hult og måtte konstatere, at regeringen mente, at det var på sin plads at skære i den humanitære bistand til trods for ordlyden i forståelsespapiret og til trods for, hvad Socialdemokratiet ellers havde sagt i offentligheden.

Fik udvalget en vurdering af, hvad der vil ske, når der ikke længere er finansiering af tyrkietfaciliteten pr. den 1. januar 2020? Ville medlemslandenes bidrag til faciliteten blive fastholdt? Eller ville al finansiering bag faciliteten forsvinde med budgettet for 2020? Hvis ministeren ikke kunne svare på stående fod, ville hun i det notat om den humanitære bistand, som ministeren havde lovet udvalget, også gerne kunne læse noget om pengestrømmene bag. Personligt var hun tilhænger af Kommissionens model med en mere simpel arkitektur, men det kunne være interessant også at høre regeringens vurdering af det. Når de midler, der ellers var tiltænkt tyrkietfaciliteten, forsvinder, ville man så bede medlemslandene om penge til humanitær bistand? Medlemslandene kunne nemt blive bragt i en situation, hvor de ikke kan sige nej af frygt for, at migrationen over den østlige middelhavsroute vil eksplodere.

Morten Messerschmidt takkede for løftet om et skriftligt svar. Han var nysgerrig på spørgsmålet om egne ressourcer: Man hørte Alternativet sige, at den væsentligste årsag til at gå ind for egne ressourcer var at camouflere, hvad de enkelte lande betaler. Delte regeringen den politiske interesse? Og kunne det være årsagen til, at regeringen mente, at det kunne være dejligt med flere egne indtægter? På den måde kan man love guld og grønne skove, for man kan efterfølgende ikke finde ud af, hvad Danmark egentlig har betalt.

Han så frem til at modtage ministerens svar på, hvad Danmarks bidrag bliver, og hvad det ville være blevet, hvis Helle Thorning-Schmidt ikke havde forhandlet rabatten på plads. Hvis Danmarks rabat ikke er på de 2 mia. kr., som den daværende statsminister lovede, ville han gerne have svar på, om det stadig var regeringens ambition, at Danmark skal have en rabat på 2 mia. kr. fra det almindelige budget. Ville ministeren i øvrigt bekræfte, at 22,6 mia. er det højeste, Danmark nogensinde har betalt? Der var tilsyneladende ikke noget reelt betalingsloft. Han mindede om fleksibilitetsinstrumenterne, hvor han måtte rette sin egen kommentar for tidligere på mødet: Det var ikke bare Rådet, der var uenige med Kommissionen, men også en gruppe af lande. De var uenige om, hvorvidt man ved udbetalingerne skal respektere betalingsloftet. Det var der åbenbart kun et mindretal i Rådet, der mente. Ville statsministeren stå klar med checkhæftet, hvis der skulle opstå en humanitær eller beskæftigelsesmæssig krise, og der skulle udbetales nye summer? Og ville regeringen forpligte sig til at møde op i udvalget, inden der udskrives checks? Han hørte ofte, at det fede ved EU er at sidde med ved bordet, så ville finansministeren pege på de danske fingeraftryk i budgetforhandlingerne? Hvad fik Danmark for at opgive suveræniteten og sende 22,6 mia. kr. af sted? Og hvor ville budgettet have set markant anderledes ud, hvis ikke Danmark havde siddet med?

Katarina Ammitzbøll gentog sit spørgsmål om, hvad der ville ske i Tyrkiet. Og hvorfor var den civile beskyttelse sænket så kraftigt? På side 17 i samlenotatet står der, at hvad angår budgetkategori 3 – sikkerhed og borgerskab – ”lægger regeringen vægt på, at migrations- og flygtningerelaterede udgifter prioriteres”. Tingene hænger sammen: Hvis folk ikke får beskyttelse eller humanitær hjælp, er der en stigende grund til at flygte. Hun ville gerne have en uddybning af den humanitære hjælp og af de forebyggende foranstaltninger. Det Konservative Folkeparti tilsluttede sig mandatet.

Søren Søndergaard påpegede over for Rasmus Nordqvist, at det er simpelt at lave om på strukturfonde, så man ikke giver penge til lande, der ligger over gennemsnittet af BNP. Til ministeren sagde han, at det var fint at blive lovet forskellige notater og fremtidige møder, men problemet var, at udvalget skulle tage stilling til forhandlingsoplægget på selve mødet. For nogle kunne svaret på, hvilken betydning udfasningen af tyrkietfaciliteten har på faldet i midler til humanitær hjælp være afgørende – var den f.eks. kun skyld i et fald på 45-50 pct., og resten var en reel nedskæring? Også vægten mellem ressourcer til forebyggelse på den ene side og symptombehandling på den anden side kunne interessere nogle. Hvis udvalget ikke får tilstrækkeligt med oplysninger til at kunne tage stilling, må de manglende informationer findes frem i løbet af 1 times pause, eller også må ministeren komme tilbage en anden dag. Man befandt sig tidligt i den nye regerings periode, så nu ville han lade den fare, men det var vigtigt at understrege, at udvalget ikke kan spises af med løfter om notater og nye møder.

Ministeren havde i øvrigt forstået det korrekt: Enhedslisten kunne ikke støtte mandat forhandlingsoplægget.

Jan E. Jørgensen bakkede Søren Søndergaard op i vigtigheden af, at udvalget klædes ordentligt på. Der var en vis forståelse for, at der var en ny regering, og at det netop havde været sommerferie, men samarbejdet skulle gerne blive taget mere alvorligt i løbet af de kommende 4 år. Det kunne jo også være, at Folketinget havde nogle gode ideer til regeringen.

Formanden ville gerne vide, hvilke initiativer regeringen havde taget for at bruge pengene på en bedre måde. Var det en prioritet, så regeringen udfordrede Kommissionen på, hvordan man kan sikre, at pengene bruges fornuftigt? Og hvilke allierede havde regeringen, når det gjaldt om at bruge pengene mere effektivt?

Finansministeren svarede formanden, at Danmarks traditionelle allierede på den budgetrestriktive linje var Holland, Sverige, Finland og Tyskland. Der var en løbende dialog med de lande om budgetdrøftelserne. Man var netop kom ud af en periode med valg, regeringsdannelse og sommerferie, så tingene var foregået på en anden måde end vanligt, men det var de nærmeste lande på den budgetrestriktive linje. Det forventede han også var tilfældet i det aktuelle arbejde og i forbindelse med forhandlingerne om MFF'en. Han havde haft lejlighed til at drøfte MFF'en med bl.a. kolleger fra Sverige og Holland, og fra dansk side havde man tilkendegivet, at regeringen har samme budgetrestriktive tilgang som den tidligere regering – og i øvrigt også regeringen før den.

Om den humanitære hjælp sagde han, at det forholdt sig sådan, at tyrkietfaciliteten udløber – og at den var årsagen til faldet. Han havde svaret på, hvordan økonomien hang sammen i forhold til Afrika. De øvrige spørgsmål fra Katarina Ammitzbøll og Ulla Tørnæs ville han besvare skriftligt. Ministeren var enig med Jan E. Jørgensen i, at man måtte se på, hvordan regeringen og udvalget kunne arbejde tættere sammen. Det havde også været hans pointe i et tidligere indlæg, at regeringen gerne vil medvirke til at klæde udvalgets medlemmer bedst muligt på og

komme med viden om status på forskellige forhandlingsforløb, men også kan få ideer fra udvalgets medlemmer. Det tilbud ville han tage imod. Han opfattede medlemmers kommentarer som et ønske om i fællesskab at opnå det bedste vidensgrundlag for dermed at kunne træffe de bedste beslutninger.

Ministeren kunne forstå, at Morten Messerschmidt var meget optaget af, hvorvidt egne ressourcer fungerer som røgslør for, hvad landene betaler. Hans svar på, hvad status var i spørgsmålet om egne ressourcer havde lydt, at den diskussion befandt sig på et foreløbigt stadium, og at han ville vende tilbage til emnet i forbindelse med MFF-diskussionen i efteråret, hvor det ville være mest relevant. Regeringen så ikke for sig, at man skal camouflere noget, men anså det for at være en diskussion om, hvordan man bedst finansierer EU's budget – og der er argumenter for og imod egne indtægter.

Han bekræftede over for Morten Messerschmidt, at han ville sende et skriftligt svar på, hvad det danske EU-bidrag ville være, hvis der ikke var den rabat, som en tidligere regering og europaminister havde brugt mange kræfter på at få. Morten Messerschmidt havde også været inde på, hvad der ville ske, hvis briterne ikke betaler. Regeringen ville holde sig inden for rammerne af mandatet, og hvis det lægges op til et Brexit uden en aftale, eller der kommer andre ændringer af væsentlig karakter, ville ministeren komme tilbage til udvalget med et fornyet forhandlingsoplæg.

Til emnet landbrugsstøtte sagde ministeren, at det vil være fornuftigt at afsætte færre ressourcer til landbrugsstøtte og at bruge de eksisterende midler mere fornuftigt. For regeringen handlede det altså ikke om at enten sænke landbrugsstøtten eller forhøje de grønne ambitioner. Man kan gøre begge dele, men det kræver også vilje fra de andre EU-lande. Og det er ikke en nem kamp. I den står Danmark ved siden af de lande, der gerne vil have mindre landbrugsstøtte og en grønnere udnyttelse af landbrugsstøtten. Det mente denne og også tidligere regeringer var fornuftigt. Emnet ville blive taget op i forbindelse med MFF-forhandlinger for de kommende 7 år.

Jens Rohde ville gerne præcisere nogle faktuelle forhold: Hvis man skal have mandat til at skære i landbrugsstøtten, må det være under forudsætning af, at der ikke efterfølgende sker en renationalisering. Det var sket under den seneste MFF-forhandling, så dansk landbrug havde betalt en ret høj pris for rabatten. Rabatten var øvrigt Claus Hjort Frederikssens idé, da han var finansminister, og den var så blevet overtaget af Thorningregeringen.

Kunne ministeren i øvrigt bekræfte, at kun Holland, Østrig og Sverige var Danmarks allierede i kampen for at holde fast i et EU-budget på 1 pct. af BNI, idet Tyskland officielt havde meldt ud, at de støtter et budget på 1,3 pct. af BNI?

Formanden gentog sit spørgsmål til ministerens udsagn om at bruge pengene på en bedre måde. Det havde ikke nødvendigvis noget at gøre med at være budgetrestriktiv. Gjorde Danmark en særlig indsats for at bruge pengene på en bedre måde, og målte man f.eks. effekten

af de penge, der er afsat til de forskellige områder? Formanden var provokeret over ministerens udsagn om at ville holde sig inden for mandatet. Det er jo en selvfølge – og der var i øvrigt allerede givet et tilsagn på Coreper-mødet i juli. Hvorfor havde regeringen valgt ikke at forelægge sit forhandlingsoplæg forud for den politiske enighed? Der havde været mulighed for at afholde et europaudvalgsmøde den 5. juli. Hvorfor gjorde man ikke det, og hvem havde taget den beslutning? Formanden var enig med Søren Søndergaard i, at det er et problem, når udvalget ikke kan få svar på sine spørgsmål. Af den beretning, der var vedtaget i forår, fremgik det, at udvalget først skal orienteres ved en forelæggelse, inden regeringen forelægger en sag til forhandlingsoplæg. Det er ret afgørende, for der kan udvalget stille spørgsmål og få svar, og dermed kan det tage stilling til forhandlingsoplæg på et oplyst grundlag.

Finansministeren sagde, at det blot havde været en konstatering fra hans side, at regeringen selvfølgelig skal holde sig inden for et mandat og en del af svar på spørgsmålet om, i hvilke tilfælde han ville komme retur i udvalget. I det videre arbejde med budgettet for 2020 ville regeringen lægge vægt på den grønne dagsorden, forskning og Frontex. Svaret på formandens spørgsmål om, hvad der lå til grund for regeringens ageren i denne sag, var, at den var forelagt i tråd med den arbejdsform, som hans forgænger, Claus Hjorth Frederiksen, havde benyttet sig af efter valget 4 år tidligere. Ministeren var åben over for at gøre det på en anden måde, hvis det var udvalgets ønske. Han ville tage det med sig fra dagens møde, at udvalget ønskede at blive orienteret tidligst muligt og gerne ville have en tættere dialog. Det var i tråd med hans ønske om, at begge parter bliver oplyst så fyldestgørende som muligt. Det ville han og regeringen i det hele taget bestræbe sig på fremover.

Ministeren bekræftede over for Jens Rohde, at Østrig, Sverige og Holland var på samme kurs som Danmark. Han opfattede dog også Tyskland som et land, der grundlæggende har en budgetrestriktiv linje. Om Tyskland i den konkrete situation ville være helt så budgetrestriktiv som Danmark, måtte man afvente forhandlinger om MFF'en for at finde ud af. Der var kommet lidt forskellige meldinger fra ledende tyske politikere, så han ville nødtigt forsøge at udlægge den tyske holdning.

Formanden anså det for en besynderlig argumentation fra ministerens side at sige, at regeringen havde disponeret på basis af det, som den tidligere regering havde gjort efter det forrige valg. Det skulle så være grunden til, at regeringen havde valgt ikke at forelægge et forhandlingsoplæg forud for den politiske enighed, der var opnået på møder i begyndelsen af juli. Det var en uholdbar argumentation. Formanden ville tage diskussionen op i en anden sammenhæng.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten, Dansk Folkeparti og Nye Borgerlige havde ytret sig imod det.

FO Punkt 3. Forslag om revision af forordning om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)

– *Mandat med henblik på at indlede forhandlinger med Europa-Parlamentet*

KOM (2018) 0338

KOM (2018) 0338 – bilag 1 (samlenotat side 17)

EUU alm. del (182) – bilag 120 (kommenteret dagsorden)

Finansministeren: Jeg vil i dag forelægge et forslag til revision af OLAF-forordningen. Som nævnt indledningsvis forelægges også denne sag til forhandlingsoplæg.

Kommissionen har fremlagt forslag om en revision af forordningen om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, det såkaldte OLAF. Det primære formål med revisionen er at tilpasse OLAF-forordningen til samarbejdet med den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO) i relevans til strafferetlige svigsager. Danmark deltager ikke i EPPO som følge af retsforbeholdet, hvilket betyder, at tilpasningen af OLAF-forordningen til samarbejdet med EPPO ikke finder anvendelse i Danmark.

Konkret tilpasses samarbejdet mellem OLAF og EPPO således, at OLAF eksempelvis skal indberette enhver strafferetlig adfærd til EPPO for lande, der deltager i EPPO. For de medlemslande, der ikke deltager i EPPO, vil OLAF fortsat skulle indberette information om strafferetlig adfærd til den relevante nationale myndighed. Tilpasningen af OLAF-forordningen til samarbejdet med EPPO er med andre ord ikke relevant i et dansk perspektiv.

Revisionen af OLAF-forordningen indebærer dog også en række justeringer vedrørende administrative undersøgelser og vedrørende OLAF's arbejdsmetoder generelt. Justeringerne har primært teknisk karakter. For eksempel åbnes der op for, at OLAF kan rette forespørgsel til de nationale myndigheder om oversendelse af bankoplysninger, hvis det er relevant for OLAF's undersøgelser.

Det er ligeledes præciseret, at medlemslandenes koordineringstjenester for bekæmpelse af svig (AFCOS) skal yde og koordinere den nødvendige assistance til OLAF med henblik på at bidrage til, at OLAF kan udføre deres opgave effektivt.

Herudover er der indsat en bestemmelse, som præciserer, at de relevante nationale myndigheder skal yde den nødvendige assistance til OLAF, såfremt den berørte aktør modsætter sig en autoriseret kontrol eller inspektion på stedet.

Under de afsluttende forhandlinger i Rådet blev der tilføjet en bestemmelse vedrørende momssvigsundersøgelser. Bestemmelsen medfører, at OLAF alene kan foretage administrative undersøgelser i medlemslande, hvis der formodes at være sket momssvig af væsentlig og grænseoverskridende karakter. Dvs. at sagen skal involvere mindst to medlemslande og omfatte en skade på 10 mio. euro.

Den grundlæggende præmis ved alle justeringer er, at de nationale myndigheder skal handle inden for nationale regler, når de assisterer OLAF.

Regeringens holdning

FO Regeringen støtter op om målsætningen om at beskytte EU's finansielle interesser. Det er vigtigt at sikre en effektiv indsats i bekæmpelse af svig. Derfor er regeringen også positiv over for forslaget om revisionen af OLAF-forordningen.

Regeringen lægger i den forbindelse vægt på, at OLAF's beføjelser sker inden for veldefinerede rammer og at undersøgelserne i medlemslande altid sker i samarbejde med relevante nationale myndigheder, som agerer på grundlag af national lovgivning.

Regeringen mener, at Rådets holdning til forslaget om revision af OLAF-forordningen overordnet afspejler Danmarks prioriteter, og dermed udgøre et godt grundlag for de videre forhandlinger med Parlamentet.

Regeringen lægger på denne baggrund op til, at Danmark tilslutter sig Rådets holdning.

Jens Rohde havde svært ved at gennemskue, om de foreslåede ændringer ville give OLAF de nødvendige beføjelser. Fra Meld og Feld-sagen vidste man, at OLAF's beføjelser er begrænsede. Fordi Meld og Feld juridisk var placeret i Paris, kunne OLAF ikke få den nødvendige dokumentation til udredning af sagen. Europaparlamentarikere var endda blevet spurgt af OLAF, om de kunne skaffe adgang til de oplysninger, der befandt sig i Frankrig. Rikke Karlsson havde befundet sig på et kontor i Paris flere gange – hun havde adgang til at se dokumenterne, fordi hun var en del af sagen. P.t. kunne OLAF ikke drage konklusioner på et oplyst grundlag. Det kan de involverede i diverse sager heller ikke være tjent med. Var forslaget tilstrækkeligt til at rette op på det problem? Ellers måtte man justere, så man – når der er begrundet mistanke om svindel eller svig med midler fra de fælles institutioner og uagtet at det er jurisdiktion i et andet land – kan forfølge sagen og få den afsluttet.

Søren Søndergaard spurgte, om det var korrekt forstået, at der var tale om administrative undersøgelser, der kun dækker anvendelsesområdet "bekæmpelse af svig rettet mod EU's finansielle interesser". Enhedslisten ville gerne støtte forslaget, hvis det spørgsmål kunne afklares.

Peter Seier Christensen sagde, at Nye Borgerlige naturligvis støtter bekæmpelsen af svig, men hvis OLAF fik mulighed for at lave selvstændige undersøgelser i Danmark, kunne partiet ikke støtte mandatet.

Rasmus Nordqvist spurgte, om OLAF ville få de nødvendige muskler med de planlagte ændringer. Han bad ministeren forholde sig til det, der havde været oppe i Parlamentet under behandlingen af forslaget såsom tidsrammerne for undersøgelser. I samlenotatet nævnte regeringen også Parlamentet ændringsforslag om "yderligere fremme af gyldigheden af OLAF's

rapporter i forbindelse med nationale retslige administrative procedurer". Hvordan forholdt regeringen sig til den del?

Finansministeren ville give et indblik i retsvirkningerne i Danmark. OLAF var allerede bemyndiget til at foretage administrative undersøgelser i sager om svig, korrupktion og andre handlinger, der skader EU's finansielle interesser – dvs., at OLAF kan efterforske svigsager, der vedrører alle EU's udgifter og mistanke om alvorlige forseelser begået af ansatte og medlemmer af EU's institutioner. OLAF har også haft beføjelser til at undersøge svig relateret til EU's indtægtskilder. Det har dog indtil videre ikke været lige så klart defineret som for EU's udgifter, og OLAF's beføjelser har derfor primært været anvendt til undersøgelser, der har med told at gøre. En del af EU's indtægter består af medlemsbidrag beregnet på baggrund af landenes momsgrundlag. Bestemmelsen om undersøgelser om momssvig introduceres bl.a. for at skabe klarhed over, at OLAF's beføjelser også omfatter undersøgelser om formodet momssvig af væsentlig og grænseoverskridende karakter. At OLAF kan foretage momssvigsundersøgelser betyder, at der ved mistanke om formodet momssvig af væsentlig og grænseoverskridende karakter, kan åbnes en undersøgelse i de berørte medlemslande. Praksis er, at OLAF kontakter medlemslandenes koordineringstjeneste for bekæmpelse af svig – AFCOS – som i Danmarks tilfælde er Finansministeriet. AFCOS faciliterer kontakten til den relevante myndighed i landene for at indhente information der. Hvis efterforskningen tilsiger det, afsluttes undersøgelsen med en henstilling om, hvilke opfølgende skridt der bør tages. Den relevante myndighed er ansvarlig for at lave en eventuel opfølgning.

Svaret på Peter Seier Christensens spørgsmål om, hvorvidt OLAF har beføjelser til at foretage kontrol uden om danske myndigheder, var, at forud for en kontrol på stedet skal OLAF underrette den relevante myndighed om kontrollens formål og hensigt. Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, SØIK (bagmandspolitiet), er kontaktpunktet mellem OLAF og de nationale myndigheder i forbindelse med kontrol på stedet. I praksis fungerer det sådan, at hvis OLAF finder grundlag for at foretage en kontrol, bistår SØIK OLAF. SØIK skal i sin assistance til OLAF handle i overensstemmelse med national lovgivning. Hvis OLAF i forbindelse med en kontrol ønsker at få adgang til information, som kræver en retskendelse, vil politiet igennem de nationale myndigheder få en sådan udstedt. Hvis retskendelsen ikke bliver udstedt af de nationale myndigheder, vil det ikke være muligt for OLAF at få adgang til den ønskede information. Det er en vigtig afgrænsning, mente ministeren.

Om tidsrammerne for sagerne sagde ministeren, at det var regeringens ønske, at OLAF's undersøgelser er fyldestgørende og tilbunds gående og udføres hurtigst muligt – også af hensyn til de personer, der er del af sagerne. Han var ikke bekendt med diskussionen i Parlamentet om de spørgsmål, som Rasmus Nordqvist rejste, men det var regeringens grundlæggende holdning. Ministeren ville gerne have lov til at følge op på Jens Rohdes spørgsmål med et skriftligt svar.

Jens Rohde uddybede, at det var en grotesk situation, da Meld og Feld blev erklæret konkurs i byretten i Paris med et udestående på 2,3 mio. kr., som ledelsen bestående af Dansk Folkeparti nægtede at betale. Det betyder, at når der var svig med EU-midler, kan man bare lave forumshopping rent juridisk, og OLAF er handlingslammet, hvad angår inddragelsen af midler. Man kunne nok forvente flere lignende sager i fremtiden, så Jens Rohde fandt det at få en OLAF-konstruktion, der kan sikre placering af ansvar – og når man har konkluderet, at der uretmæssigt er udbetalt midler, skal man også kunne få den hjem igen. Han kunne som sagt ikke gennemskue, om de foreslåede ændringer ville have den effekt. Han ville gerne modtage en skriftlig uddybning.

Rasmus Nordqvist sagde, at det var vigtigt at få at vide, om OLAF ville få de nødvendige muskler. Og ville regeringen bakke op om Europa-Parlamentets ændringsforslag om et tidsperspektiv?

Søren Søndergaard gentog sit spørgsmål om anvendelsesområdet for administrative undersøgelser om momssvig. Var der kun tale om momssvig omfattet af midler fra EU?

Finansministeren sagde, at udlægningen var, at det er rettet mod EU-momssvig generelt. De foreslåede ændringer var et forsøg på at skærpe muligheder for at kunne gribe ind over for svig. Den præcise afgrænsning ville han overlade til en embedsmand at forklare.

Jacob Kirk Jensen, Finansministeriet, forklarede, at revisionen lagde op til, at OLAF får bemyndigelse til at undersøge momssvig generelt, hvis det er momssvig, der er grænseoverskridende og er på mere end 10 mio. euro. Et lands momsgrundlag er del af indtægtsgrundlaget til EU's budget, så momssvig influerer medlemslandene bidrag til EU's budget. Men det er klart, at det ikke forholder sig sådan, at hele det danske momsgrundlag bliver overført til EU's budget – det er mindre del af det, så det vil også berøre momssvig generelt og ikke kun den del af momsen, der overføres til EU's budget.

Finansministeren svarede Rasmus Nordqvist, at forslaget gav flere muskler til OLAF, og det hilste den danske regering velkomment. Han var åben over for en dialog om løbende at forbedre OLAF. Han ville gerne have lejlighed til at sætte sig ind i de konkrete ændringsforslag fra Europa-Parlamentet. Og han var ikke bekendt med, hvad forskellige partigrupper i Europa-Parlamentet måtte have foreslået. Regeringens principielle holdning var, at OLAF skal have mulighed for så hurtigt og effektivt som muligt at forestå de nødvendige undersøgelser – for at få sagerne afgjort og af hensyn til de implicerede. Ministeren mente ikke, at det hørte sig til under en forelæggelse at gå ind i en diskussion om den konkrete sag, som Jens Rohde rejste. Ministeren konkluderede, at man med revision af forordningen ville tage et skridt i den rigtige retning – om man politisk anså det for tilstrækkeligt, måtte være op til den enkelte.

Rasmus Nordqvist ville gerne have en uddybning af ministeriets holdning til Parlamentets ændringsforslag. Hvilke bakkede man op om? Ligesom under punkt 2 var der tilsyneladende opnået politisk enighed om dette forslag.

Formanden sagde, at Rasmus Nordqvist havde ret i, at der tilsyneladende var opnået politisk enighed den 12. juli. Så mandatet gav ikke mening her halvanden måned senere. Men udvalget havde fået et tilsagn fra ministeren om at ændre kurs.

Jens Rohde sagde, at ministeren ikke behøvede forholde sig til ændringsforslag fra de forskellige grupper, da Europa-Parlamentet havde fastlagt sin holdning og igennem ændringsforslag havde tilkendegivet, hvad det ønskede taget med i ordningen.

Formanden konkluderede, at ministeren ville vende skriftligt tilbage til udvalget med svar på spørgsmål. Hun konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

Mødet sluttede kl. 9.10.